

VIATA CARE NE TRĂIEȘTE

Prima parte

LUMEA OAMENILOR

Omul viu	15
A te conștientiza Om	21
Prima patologie fundamentală a vieții cotidiene: Noi și Ei	23
A doua patologie a vieții cotidiene: Omul cu multe fațete sau patologia măștilor	36
A treia patologie a vieții cotidiene: „Acesta nu ești tu cu adevărat”	41
Cât este de simplu să iubești omul	42

LUMILE SOCIAL-PSIHOLOGICE (I)

Despre non-violența dintre lumi	50
Problemele comunicării între diversele lumi	57
Lumile apropiate și lumile îndepărtate	62
Cum putem sta de vorbă?	66
Câte lumi există și cum putem să le descoperim	73
Cei unici sunt singuratici	78
Apărarea împotriva bucuriei existenței	80
Despre spontaneitate (oarecum comic)	94
Rațiunea și emoționalitatea	105
Omul este creat pentru a fi fericit	112
Recunoașteți și fiți de acord	115
Începutul vieții conștiente	118
Egoismul și Mândria	120
Despre două adevăruri	132
Minciuna și frica - surori ale morții	134
Trebuie să mâncăm - trebuie să trăim!	142
Ce e de făcut?	146
Comuniunea spirituală ca fapt	150
Puterea speranței	153

LUMILE SOCIAL-PSIHOLOGICE (II)

Principiul uniunii în lumile social-psihologice	155
A conștientiza propria lume	162
Granițele lumilor	167
Permisul de ședere într-o altă lume	175
Construcția unei lumi noi	177
A primi și a oferi	182
Copiii maturi	186
Iubirea Mamei și a Tatălui	190
Muncesc în numele lui „Vreau”	193
O lume moștenită	194
Credo	203
Viața: sens și existență	207
Munca și iubirea	214

Partea a doua

SENSUL VIEȚII

Corpul omenesc	221
Limita - caracteristică a formelor	222
Întruchiparea ideii de limitare	224
Trăirea propriului corp	229
Taina acțiunii reale	232
Creați-vă pe voi pentru voi	233
Iluziile și paradoxurile Vieții	243
Tendința către fericire sau fuga de insuficiență - e timpul să te hotărăști!	249
Iluzia insuficienței	253
Iubirea	267
Frica	271
Educația din copilărie	272
Roata vieții	295
Modelul instrumental de structurare a conștiinței omului	301
Teatrul vieții	321

Rolurile în socium: pro și contra	325
Ce jucăm? oameni și cărți	330
Observatorul și creatorul	334
Iubirea față de sine și față de ceilalți	341
Cine pe cine trăiește	349
Tehnologia vieții	359
Fermecătoarea lume privată	364
Marele proiect al vieții	365
A juca sau a nu juca?	369

VIAȚA OMENEASCĂ 373

Crizele sensului vieții	373
Perfecționarea într-o viață nevrednică	375
Problemele autoexprimării	375
Două margini ale autoexprimării	376
Chipuri și chipuri	377
Autoafirmarea	382
Teritoriul autoafirmării	384
Problemele autoafirmării	387
Scenariul vieții	390
Scenariul și necesitatea de tine însuți	393
Scopul scenariului	397
În goana după sens	400

Partea a treia

NĂSCUȚI PENTRU FERICIRE SUBIECTUL ȘI LEGILE VIEȚII 407

Iubirea fără frică	407
Canoanele conducerii	407
Problemele comunicării cu realitatea	413
Despre țesutul viu al vieții	417
Cum să trăiești cu spiritualitatea	419
Ce este cunoașterea?	422
A te naște în raport cu viața	424

Tot ceea ce este necesar pentru viață există în tine	426
Spațiu în spațiu	431
Reorientarea conștiinței	432
Rezonanța spațiului	436
Conștiința și integritatea omului	441
Procesul formării spațiului - Eu	447
Stăpânul propriei conștiințe	454
Viața în existența spațială	457
Ce să facem cu realitatea?	459
Eu sunt spațiu, el este obiect	460
Despre tendințele de personificare și depersonificare în evoluția spirituală	463
Problemele întruchipării	467
Omul și Duhul	471
Întruchipând al tău „Vreau”	472
Căile spirituale și diversitatea realității	478
Duhul și subiectul	479
Despre unic și tipic	484
Invulnerabilitatea în pustietate	490
Corpul meu este șansa mea	492
Omul permeabil	494
Cine are nevoie de unicitatea mea	501
Sociumul iubește tipicul	504
Natura bilaterală a omului	505
Limitarea conștiinței	512
Distrușgerea ecologiei omului	515
Fiecare om este unic	517
Acceptarea unicității	522
Suntem aici pentru a trăi	528
A trăi, a fi viu, înseamnă a fi nemuritor	559

*Omul este ca și viața, plin de surprize și neprevăzut,
necunoscut și tainic.*

*Omul este un sistem ce se află într-un continuu regim de
Potențialitate.*

LUMEA OAMENILOR

OMUL VIU

Astăzi mă simt pe mine însumi cu totul diferit, mă simt de parcă aș fi un adevărat clasic în viață, încă în viață. Înțeleg că, în general, era mult mai bine dacă nici nu apăream în această lume, deoarece nu fac nimic altceva decât să le bulversez altora ideile și planurile sau le stau de-a curmezișul.

Dar, până una alta, trăiesc, încă trăiesc. Trebuie să trăiesc, nu am altceva mai important de făcut. De fapt, nici măcar nu trebuie să traiesc. Îmi este necesar să trăiesc. Nu îmi place cuvântul TREBUIE. Peste tot, aș înlocui cuvântul trebuie cu un alt termen, și anume cu termenul necesar sau important. Aceasta este ocupația mea de bază. Cea mai importantă ocupație, care îmi consumă tot timpul.

Am înțeles că sunt în această lume pentru a trăi și, în timp, am învățat să trăiesc din ce în ce mai bine, deși multor oameni acest lucru nu le prea convine. Nu existența mea nu le convine, ci faptul că trăiesc bine, că pot trăi bine. Asta îi enervează.

Nu întâmplător am început cu această semi-glumă. Există în mintea oamenilor un astfel de clișeu psihologic: atunci când ai scris deja câteva cărți, ai elevi, învățăcei, discipoli, urmași și urmăritori, atunci înseamnă că ai o imagine, ești cineva; și, la propriu vorbind, purtătorul material al acestor calități și atribute arată cel mai bine sub formă de statuie sau fotografie.

De ce? Până când nu te lovești singur de toate acestea, nici nu te gândești la astfel de lucruri.

În general, este extrem de greu să îți imaginezi un om „viu”. Și, mai interesant, a te reprezenta pe tine însuși în calitate de om viu este la fel, adică, extrem de greu.

Oricine a încercat să construiască o astfel de reprezentare s-a convins cât de greu este să faci acest lucru. Tot timpul avem tendința să procedăm cu noi înșine la fel cum procedăm cu alții și cu lumea în general - să ne încadrăm în oarecare șabloane, cadre, rame, granițe. Interesant este faptul că aceste șabloane, cadre, nu sunt unele oarecare, ci numai acelea care ne sunt nouă personal accesibile, acceptabile, confortabile, înțelese și coincid cu imaginea noastră asupra lumii, cu reprezentările noastre, cunoștințele, iluziile noastre despre cum trebuie să fie.

Omului îi este foarte greu să se descurce fără șabloane, atât referitoare la sine, cât și la întreg spațiul înconjurător, cu tot ce conține acesta. Însă și mai greu îi este fără aceste cadre, mai ales atunci când se raportează la alți oameni.

Vorbeam cu un actor, după ce terminase spectacolul, despre faptul că, dacă nu ai fi citit diferite scrisori, documente personale, jurnale și altele, atunci ar fi foarte greu să ți-i imaginezi pe Cehov, Pușkin, Lermontov, Blaga, Eminescu și alții ca pe niște oameni vii. În general, să îți imaginezi pe cineva viu este foarte greu.

Aceasta este și tema aleasă, pe care m-am hotărât să o numesc „Psihopatologia vieții cotidiene” sau „Nebunia cotidianului” sau „Viața care ne trăiește”.

Oricare ar fi denumirea, aceasta ar fi, desigur, una convențională. Nu am aici în vedere aspectele medicale, adică psihiatrice, deși poate ar fi trebuit. Vom discuta numai despre problematica reprezentării, a imaginării și cuprinderii ca sens a ceea ce se numește „omul viu”, adică așa cum este omul în existența sa.

Haideți să începem cercetarea noastră pornind de la această problematică: de ce omului îi este extrem de greu să se reprezinte pe el însuși în întreaga sa complexitate, în totalitatea sa contradictorie și schimbătoare, adică să se prezinte pe sine în calitate de om viu?

După cum bine se știe, în foarte multe tradiții spirituale (sau psihologice, dacă doriți), cea mai înaltă realizare este considerată capacitatea de a te simți pe tine însuși ca parte a omenirii, de a trăi acest sentiment în mod real, de a trăi în tine însuși sentimentul deplin și real că ești o părticică a omenirii.

Cea mai simplă realizare este dobândirea sentimentului real și trăirea senzației apartenenței la cosmos, sentimentul real că ești o părticică din cosmos; de aceea, astăzi (când, deodată, a fost posibil și nu este interzis) sunt atât de mulți oameni care „învăță nemijlocit de la cosmos, comunică cu universul, astralul, cu învățători cerești, primesc mesaje din cosmos...”. Sunt și mai mulți cei care „învăță” nu de la tot cosmosul, ci numai de la constelația Orion sau „de la al doisprezecelea sau douăzecilea nivel al realității, de la Îngerul Coroanei și Luminii”.

Chiar și aici apar categorii, grupuri și biserițe, ca să nu fim toți uniformi și unilaterali; apar tot felul de fragmentări și fărâmițări pentru a ne ușura percepția infinitului. Percepția vieții pe bucățele este, probabil, mai accesibilă înțelegerii omului.

Marea realizare este considerată, în diferitele tradiții spirituale, capacitatea de a te conștientiza pe tine însuși și a trăi deplin sentimentul lăuntric de apartenență la Marele Infinit. Dar cel mai greu lucru și o realizare mai mare decât cea din urmă este de a trăi sentimentul deplin și de a te simți ca o parte a omenirii!

De ce? E simplu! Pentru că omul viu este mult mai greu să fie încadrat într-o anume concepție delimitată, analiză, judecată, predictibilitate, în comparație cu întreg universul. Pentru că omul conține în sine un diapazon atât de vast, încât a-l primi, a-l percepe și a-l asimila în întregime aproape că este imposibil. Mai ușor cuprindem cu mintea întregul sistem solar, decât un singur om, dar viu.

Nu întâmplător, una dintre cele mai paradoxale pilde despre maestrul budist arată cam în felul următor:

Maestrul budist a sosit într-o localitate, iar dimineața trebuia să-și continue drumul spre o altă localitate. El întreabă: Cum să ajung acolo? Localnicii îi răspund: Va trebui să faci un drum ocolit. Deși drumul prin pădure este cu mult mai scurt, pe acest drum deja de mulți ani nu mai merge nimeni.

- De ce?

- Pentru că toată lumea știe că acolo, în pădure, viețuiește un bărbat care a promis să se răzbune pentru moartea fratelui său și a jurat că va omorî treizeci de oameni. A ucis deja douăzeci și nouă și, de aceea, de câțiva ani, nimeni nu mai merge pe drumul scurt ce traversează pădurea. Omul din pădure așteaptă de mult să îl ucidă pe cel de-al treizecilea.

Desigur că maestrul budist a plecat pe drumul scurt. Mergând acesta prin pădure, la un moment dat, ucigașul sare dintr-un copac și, fioros, îi spune maestrului:

- Tu, om sfânt, oare nu ai fost prevenit de oamenii din sat că eu stau aici de câțiva ani așteptându-l pe cel de-al treizecilea? Eu am făcut un jurământ și trebuie să îl împlinesc. Așa că sunt obligat să te omor pe tine, un om sfânt. De ce ai procedat atât de prosteste? Nu pot să cred! Da, cu adevărat este o nebunie curată. Imaginează-te pe tine sau pe oricine altul în locul maestrului. Ai fost prevenit de ce te așteaptă și tu totuși ai merge prin acea pădure?

- Acum nu am ce face, trebuie să te omor! Atunci, maestrul îi spuse:

- Tocmai de aceea am și venit, să mă omori, și astfel, în sfârșit, să te eliberezi.

În acel moment, ucigașul a simțit cum se cutremură ceva în el. A început să trăiască foarte profund un sentiment, o stare spirituală și mentală pe care nu o mai trăise niciodată. În cele din urmă, acesta a devenit discipolul Maestrului. Mai târziu, cel ce fusese un ucigaș a devenit unul dintre cei mai proslăviți maestri budiști.

Cum așa? Ucigașul care, în mod conștient, omorâse douăzeci și nouă de oameni, a devenit un maestru budist renumit?

Cum e posibil așa ceva: prostituata Maria Magdalena a devenit sfântă?

Cum e posibil: mulți sfinți au trăit mai mult de jumătate de viață într-un mod boem și desfrânat, ca mai târziu să ajungă sfinți?

Foarte mulți dintre noi ne-am deprins cumva cu aceste lucruri, am îmbrățișat aceste idei, dar niciodată nu ne-am gândit prea mult și profund la ele. Stau în fața noastră icoanele și ne închinăm la ele, ne rugăm, le sărutăm, dar puțini știu adevăratele biografii ale sfinților din icoane.

Biografiile sunt altceva decât icoanele. De exemplu, Pușkin, marele poet rus, era mare fustangiu, nu scăpa nimic. Sau luați pe oricine altcineva dintre cei faimoși. Și ce? Erau oameni care făceau parte din omenire, adică aveau și calități și defecte, au făcut lucruri bune, dar și rele, morale și imorale. Din omenire făcea parte și Hitler, pe de o parte, și Mahomed pe de alta, și un oarecare bețivan de la marginea drumului, ca și alții de care nu se va auzi niciodată nimic. Dar și oameni care s-au făcut extrem de cunoscuți, precum unul care a jefuit o mașină de transportat valori din București. Toți oamenii fac parte din omenire.

Toți aceștia există în fiecare dintre noi, cu toate calitățile și neajunsurile lor, sunt prezenți în noi într-un set destul de complet. Nu întâmplător se spune, iar psihologia acceptă acest lucru, că în fiecare dintre noi este bine ascuns și un sfânt și un criminal.

Dacă există printre noi cineva care este convins că în el nu se găsește ceva ce aparține întregii omeniri, atunci trebuie să știți că acel om se află într-o mare iluzie. Acest om trăiește într-o iluzie imensă, dar dulce.

Cu alte cuvinte, acesta, foarte sânguinos și stăruitor, încearcă să se încadreze pe sine într-o oarecare ramă, într-un portret, încearcă să devină monument. Pentru el, pur și simplu, încă nu au existat situații, condiții extreme sau speciale, nu a avut anturajul necesar, liderul care trebuia, nu a avut parte încă de sugestiile sociale adecvate pentru ca tot ceea ce există în el și este ascuns, necunoscut nici măcar de el însuși, să se manifeste în toată splendoarea, atât în sens pozitiv, cât și în cel mai negativ mod posibil - mai ales cel din urmă caz.

Este evident că nu toți oamenii care au avut o tinerețe agitată au devenit sfinți, cum nici toți sfinții nu se pot lăuda cu tinerețea lor agitată, plină de culoare și conținut.

Totul există în fiecare dintre noi, deoarece după chip și asemănare suntem creați cu toții. După același chip și după aceeași asemănare. Fără discriminare. Sau poate acel om care zice că el nu are ceva anume, că un anumit lucru îi este străin - nu este creat după chip și asemănare? Mă îndoiesc. Toți suntem după un chip și o asemănare, ne recunoaștem unii pe alții ca fiind oameni, pentru că avem același chip și ne asemănăm toți între noi, deși fiecare este altfel.

Nu trebuie să uitați niciodată că atât viața în întregime, cât și omul sunt un set de algoritmi care se regăsesc în tot și în toate, de la micro la macro și invers. Viața este strict algoritmată, adică este matematică.

Toată problema constă în altceva: administrăm noi înșine toată această bogăție de calități și atribute (de la un betiv notoriu până la un Mahomed sau Iisus) sau avem doar iluzia că am administra acest arsenal?

Sau poate că toată viața suntem preocupați să demonstrăm altora că ceva anume în noi nu există, nici asta nu există, nici asta, mai ales asta. Ba nuuu! Există.

Toate există, sunt acolo în fiecare dintre noi, chiar și mai mult. Noi toți suntem făcuți din oameni, din nimic altceva. Chiar dacă avem „învățători din constelația Orion sau Andromeda”. Asta nu modifică situația, deoarece oricum noi, în esență, suntem făcuți din oameni și atât!

A TE CONȘTIENTIZA OM

Pentru a ne clarifica cât de cât această problemă, mai mult sau mai puțin profesional, avem nevoie de un curaj uriaș, de o dorință nestrămutată și ceva mai mult. Câteodată, de fapt aproape mereu, este mult mai ușor să te arunci de unul singur cu sabia în mână în fața dușmanilor, decât să îndrăznești să cercetezi în mod serios acest aspect și să pătrunzi profund răspunsul la întrebarea: *Ce este omul?*

Pentru a găsi răspunsul personal la această întrebare îți trebuie nu numai curaj. Credeți-mă! Am făcut nenumărate studii instituționalizate de psihologie și metapsihologie. Prin natura meseriei mele, mă întâlnesc zilnic cu oameni noi și iau contact cu toate problemele lor.

Mulți dintre voi, cititorii acestei cărți și poate și ale altora, scrise de marii filosofi și gânditori, ați văzut (dacă ați dorit să vedeți) că până și acele minți înalte și-au trasat o graniță până unde să aprofundeze subiectul sau până unde să cerceteze omul. Toți au trasat o graniță, o linie de demarcare, peste care nu se mai poate cerceta ceea ce se numește Om, sau peste care nu este permis să se mai cerceteze sau să se cunoască.

Ei înșiși și-au pus în față acea graniță, înăuntrul căreia, și numai înăuntrul aceluia spațiu, ei studiază problema foarte adânc.

Dar să limitezi omul printr-un cadru, să separi de el ceva ce lui îi aparține este oarecum o formă deucidere, deoarece imediat ce omului i se înlătură ceva, orice, acesta încetează să mai fie viu. Acest lucru se întâmplă zilnic cu fiecare dintre noi și la orice pas. Chiar și părinții, de cele mai multe ori, încearcă să înlătore anumite trăsături ale ființei copiilor lor, pe care aceștia le consideră dăunătoare, poate inutile, fără a-și da seama că anume acele caracteristici îi definesc ca și individualități.

Astfel, chiar și în cunoașterea de sine, așa-numita autocunoaștere, în mod direct sau indirect, funcționează același principiu: pentru a cerceta omul, acesta trebuie mai întâi „ucis”. Trebuie să fie transformat în „trup”, nu neapărat în sensul fizic al cuvântului.

Dar trebuie, totuși, rețezat tot ce este în plus, inutil și inadecvat, netrebnic din punctul nostru de vedere, iar ceea ce mai rămâne să fie studiat sub numele generic „Omul”. Astfel se studiază omul în toate științele - medicină, istorie, din păcate, chiar și în psihologie.

Firește că, în viața cotidiană, noi nu avem o asemenea bărbăție și un asemenea curaj, nu avem nicio astfel de putere a iubirii și nici cunoștințe pentru a percepe omul viu în totalitate.

De aceea, oamenii au creat de-a lungul istoriei o cantitate imensă de șabloane, stereotipii, ajustări, instrumente, metode, categorii, caracteristici, zodii, horoscoape și încă multe alte eschivări științifice sau mai puțin științifice, care ne permit să ne îndepărtăm de posibila ciocnire și de impactul cu omul viu.

Cea mai mare frică a omului este să se întâlnească cu omul viu, în sensul profund al cuvântului - viu. Cea mai mare plăcere a omului este să se întâlnească cu omul robot - ființa vie fizic, programabilă, previzibilă, confortabilă.

PRIMA PATOLOGIE FUNDAMENTALĂ A VIEȚII COTIDIENE: NOI ȘI EI

Primul astfel de șablon, ajustare, mecanism, cu ajutorul căruia ne putem permite să evităm impactul cu Viul, este unul foarte bine cunoscut de către noi toți, care funcționează ca mecanism de separare, sub numele generic de **NOI** și **EI**. Încearcă să afli de la tine însuși cine în tine se afirmă ca Noi și unde se află restul - Ei.

Ei - decad din start, nu ne interesează, sunt alții.

Gândiți-vă fiecare, cine la voi se încadrează în clasa - **NOI** și unde se găsesc ceilalți - **EI**. Volumul sau mărimea aceluia spațiu numit **NOI** reprezintă acel cadru, acea ferestruică prin care noi ne uităm atât la noi înșine, cât și în direcția altui om. Tot ce reprezintă **EI** decade din ecuație, se anulează, se îndepărtează, pentru că nu ne convine și este greu de înțeles. Dar, în același timp, există o cantitate enormă de criterii de orientare în relație cu ceea ce suntem **NOI** sau ceea ce sunt **EI**.

Ei - sunt aceia care nu cred în aceasta, în cealaltă, în a patra și a patruzeci și patra, nu fac ca noi, nu gândesc, ce să mai, sunt ciudați, idioți, imbecili, în general nu se știe de ce îi ține Dumnezeu pe fața pământului.

Ei - sunt aceia care nu trăiesc așa cum trebuie, adică la fel ca Noi.

Ei - sunt aceia care nu acționează și nu reacționează ca Noi.

Ei - sunt aceia care sunt necinstiți, mincinoși, nespălați și tot așa și pe dincolo.

Ei - sunt toți aceia care nu își bat nevestele și ajung vai și-amar de capul lor pentru că ei nu știu că trebuie să-ți bați nevasta o dată pe săptămână, așa, preventiv.

Ei - sunt aceia care au case și mașini, dar și bani, pentru că au furat țara în lung și în lat, nu ca noi, cinstiți, care, chiar dacă, poate, am furat câte ceva, dar nu în măsura în care au făcut-o Ei.

Ei - sunt niște hoți, mafioți, bandiți. Ce să mai vorbim, pur și simplu, nu sunt ca Noi, adică atât de buni și cinstiți în toate, pur și simplu, nu pot fi ca Noi, care suntem aproape sfinți.

Ei sunt toți cei care omoară câinii maidanezi.

Ei, Ei, Ei, oricare ar fi Ei, nu sunt ca Noi.

Uuuunde trăăăăiiim? Într-un mic grup, gașca de Noi, dar în jurul nostru sunt numai Ei. A câta parte din omenire suntem Noi? Pretutindeni sunt numai Ei. Dar de-ai noștri, adică cei care suntem Noi, sunt foarte puțini. Ce ne facem?

Și uite, tot așa, ajungem inevitabil la o situație foarte interesantă. Și anume: *Cu cât NOI sunt mai puțini, cu atât Eul (egoul) este mai mare.* Aceștia ca mine - EU - sunt puțini, iar împrejurul meu sunt numai EI, EI, EI, pretutindeni numai EI! Lumea e plină de Ei și tocmai din acest motiv lumea este atât de rea. Dacă peste tot eram numai Noi, lumea avea să fie mai bună.

Să exemplific: la un moment dat, am ajuns la o adresă din București cu un taxi. Taximetristul a început să îmi vorbească de nemulțumirile vieții lui și ale poporului român, în general. Eu îi dădeam dreptate în tot ce afirma și chiar îl susțineam. Foarte rapid, eu și acesta am devenit Noi, adică doi deștepți care știm totul și judecăm pe toată lumea drept, noi stând strâmb. La sfârșitul cursei, taximetristul, animat de ideologia Noi, era gata să nu îmi mai ia banii pentru cursă, pentru că este nu-știu-cum să iei bani de la unul de-al tău. Chiar îmi spunea că își face el plinul nu de la mine, ci de la alții, numiți „fraieri”.

Peste câteva săptămâni, a trebuit să mai fac o cursă cu taxiul și, ironia sorții, cu același taximetrist. De data aceasta, nu mai aveam dispoziția necesară de a fi Noi, așa încât l-am contrazis în tot ceea ce spunea, dându-i posibilitatea să vadă lumea și viața și din alt punct de vedere. Ce credeți că s-a întâmplat? La sfârșitul cursei, am fost taxat la suprapreț. Aceași cursă, același taximetrist,

dar m-a costat de trei ori mai mult. Cum a reușit să facă acel lucru numai el știe, pentru că aparatul indica suma de bani pe care mi-o cerea. I-am dat banii, dar am înțeles că a fi Noi costă mai puțin, pe Ei îi costă mai mult.

Așa este pretutindeni, la orice nivel!

Cei care sunt de-ai noștri plătesc mai puțin, scapă mai ușor, pe când cei care nu sunt de-ai noștri, adică sunt Ei, plătesc mai scump, scapă mai greu din orice necaz.

Asta se întâmplă oriunde în societate, oameni buni, de la ghișeu până în Parlament. Parlamentarii sunt Ei, noi suntem Noi.

Ei cu Ei și Noi cu Noi. Ei „împotriva” noastră și evident că Noi „împotriva” lor.

Să vadă ei cine suntem Noi!

Interesant că și Ei gândesc exact la fel, pentru că și Ei, privindu-i dintr-un alt punct, sunt Noi, dar la alt nivel. Această luptă dintre Ei și Noi întrepătrunde întreaga viață omenească, socială, statală, interstatală, terestră și extraterestră. Noi nu suntem ca Ei și, de aceea, plătim mai mult, scăpăm mai greu dacă, Doamne ferește, încălcăm cumva vreo lege, pe care Ei o fac pentru și împotriva